

Arrest

nr. 91 784 van 20 november 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 13 augustus 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 juli 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 oktober 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart het Georgische staatsburgerschap te bezitten en van Georgische origine te zijn. U bent geboren in Tbilisi (Georgië) waar u ook woont.

Sinds 2006 bent u lid van de oppositiepartij Labour. U neemt vaak deel aan demonstraties tegen de regering van president Saakashvili en mobiliseert daarvoor ook betogers.

Op 23 november 2007 wordt u tijdens een grote protestbetoging geslagen door de politie. Op 26 mei 2008 bent u aanwezig op een andere betoging in Tbilisi waarbij u gearresteerd wordt. U wordt

nogmaals gearresteerd tijdens een betoging op 15 juni 2009. Vanaf dat moment merkt u dat uw telefoon afgeluisterd wordt en u gevolgd wordt op straat.

In mei 2010 vinden burgemeesterverkiezingen plaats in Tbilisi; wegens uw actieve rol voor Labour, wordt u daarom begin 2010 coördinator van de waarnemers in uw district Gldani-Nadzaladevi tijdens deze verkiezingen. Op 18 januari 2010 wordt u andermaal gearresteerd bij een vreedzame betoging. Op 14 februari 2010 krijgt u telefoon van uw neef in Moskou. Twee dagen later wordt u opnieuw meegenomen door de politie en ervan beschuldigd contacten te hebben met de vijand (i.e. Rusland).

Op 20 april 2010 komt een vertegenwoordiger van de regeringspartij Nationale Beweging naar uw kantoor. Aangezien uw partij van plan is om de verkiezingen van mei te boycotten, probeert hij u om te kopen. 's Anderendaags wordt u opgeroepen naar de administratiediensten van Nadzaladevi waar u N.S.(...), hoofd van het district, en D.D.(...), hoofd van de politie, ziet. U zegt hen dat u zou bekend maken dat de Nationale Beweging mensen probeert om te kopen. Daarop wordt u echter bedreigd. U gaat de dag daarop naar P.J.(...), secretaris van Labour, en vertelt hem alles. J.(...) maakt dit verhaal bekend in de media. Op 24 april 2010 wordt u op de koer van uw appartement door vier mannen in elkaar geslagen. U raakt bewusteloos en als u bijkomt, bevindt u zich met die mannen aan het meer van Tbilisi, waar u nogmaals geslagen wordt. Opnieuw raakt u buiten bewustzijn. Als u bijkomt, geraakt u met behulp van een voorbijganger in het ziekenhuis. Als twee agenten daar een verklaring over de slagen van u afnemen, laten ze u verstaan dat u alles verzonnen heeft. Op 15 mei 2010 verlaat u het ziekenhuis. Kort daarna dienen uw partijgenoten een klacht in tegen de feiten die u meegemaakt heeft. Op 20 mei 2010 wordt u opgeroepen naar het parket. Als u daar nogmaals uw verhaal doet, laat men ook daar weten dat u alles verzonnen heeft. Daarbij wordt u er bovendien van beschuldigd in 2007 een staatsgreep gepland te hebben met T.K.(...).

Uiteindelijk verlaat u Georgië op 25 juni 2010. Vanuit Kazbeki wordt u op illegale manier naar Vladikavkaz (Noord-Ossetië) gebracht; de grens Georgië-Rusland steekt u te voet over. In Vladikavkaz blijft u een tijdje bij uw neef en wordt er voor u een vals Russisch paspoort aangemaakt. Met de trein gaat u verder naar Moskou. Van daaruit gaat u met een toeristenbus naar België waar u op 22 december 2010 aankomt en de volgende dag asiel aanvraagt.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u een kopie van uw Georgische identiteitskaart voor aan de Belgische asielinstanties.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u vreest geliquideerd te worden door het parket en de diensten van het Ministerie van Binnenlandse Zaken van uw land omwille van uw activiteiten voor de oppositiepartij Labour (CGVS p. 7). Het Commissariaat-generaal is echter van oordeel dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw asielrelaas.

Ten eerste stelt het Commissariaat-generaal zich ernstige vragen bij uw politiek profiel. Zo verklaart u reeds vanaf 2006 lid te zijn van Labour, vanaf wanneer in 2006 kan u zich echter niet herinneren (CGVS p. 9). U verklaart een actief lid te zijn van Labour die voor de partij brochures uitdeelde, aan betogingen deelnam en mensen mobiliseerde voor dergelijke demonstraties door ze op te bellen. Voor welke concrete demonstraties u dan precies mensen mobiliseerde, kan u echter niet zeggen (CGVS p. 9 & p. 11). U verklaart dat u heel vaak op vergaderingen aanwezig was waar Labour-oprichter en sterke man S.N.(...) ook was, maar wanneer u hem op zo'n vergadering voor het laatst zag, kan u zich niet herinneren (CGVS p. 10). U verklaart dat de laatste parlementsverkiezingen in Georgië vier jaar geleden waren, dat Labour daarbij een 'heel laag percentage' behaalde (hoeveel precies weet u niet) en dat Labour er toen niet in slaagde zetels te veroveren in het nationaal parlement – bijgevolg is Labour volgens u niet vertegenwoordigd in het Georgische nationale parlement (CGVS p. 12). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt echter dat de laatste parlementsverkiezingen in Georgië plaatsvonden op 21 mei 2008, dat Labour daarbij bijna 7,5% behaalde en zo zes zetels toegewezen kreeg in het nationaal parlement (waaronder één voor S.N.(...)). Verder verklaart u dat u begin 2010 werd aangeduid als coördinator van de verkiezingswaarnemers van uw partij in uw district Gldani-Nadzaladevi voor de burgemeesterverkiezingen in Tbilisi op 30 mei 2010. Als u gevraagd wordt hoe het komt dat u die functie kreeg, antwoordt u 'omdat ik zo actief was voor de partij. Waarschijnlijk. Dat moet u aan hen vragen' (CGVS p. 10). Hieromtrent verklaart u bovendien dat u persoonlijk nooit waarnemer bent geweest bij enige verkiezingen (enkel coördinator van de waarnemers in 2010). Als u erop gewezen wordt dat u

eerder op Dienst Vreemdelingenzaken had verklaard dat u tijdens de verkiezingen wel waarnemer was (CGVS vragenlijst dd. 1.03.2011 p. 3 vraag 3.3), blijft u bij uw standpunt dat u nooit waarnemer bent geweest (CGVS p. 11). Het louter ontkennen van uw eerdere uitspraken bij de Belgische asielinstanties vormt echter allerminst een verhelderende verklaring voor deze opvallende tegenstrijdigheid over uw functie als waarnemer.

De hierboven opgesomde inconsistenties in uw verklaringen zijn dermate treffend dat het Commissariaat-generaal gegronde reden heeft om te twifelen aan uw werkelijke politieke engagement. Immers, als u daadwerkelijk een actief lid van Labour zou geweest zijn, is het opvallend dat u niet weet vanaf wanneer precies u zich engageerde voor deze partij, voor welke concrete betogingen u mensen mobiliseerde en wanneer u uw voorzitter N.(...) laatst zag op één van uw talrijke vergaderingen met hem. Daarnaast is het bijzonder ongeloofwaardig dat u als actief Labour-lid zo slecht op de hoogte blijkt van het kiesresultaat van uw partij bij de laatste parlementsverkiezingen en dat u verklaart dat uw partij niet vertegenwoordigd is in dat parlement hoewel dit wel degelijk het geval is – u blijkt überhaupt niet te weten dat N.(...) zelf in het parlement zetelt, de man met wie u naar eigen zeggen heel vaak vergaderingen had. Ook kan van een partijlid dat verklaart actief betrokken te zijn bij zijn partij, redelijkerwijs verwacht worden dat hij in concreto weet waarom precies hij werd uitgekozen voor de belangrijke post als coördinator van de waarnemers in zijn district en dat hij gelijklopende verklaringen aflegt over zijn eigen waarnemerschap bij verkiezingen. Dit is in casu echter niet het geval. Op basis van deze elementen rijst het vermoeden dat u zich een meer uitgesproken politiek profiel wil aanmeten dan u in werkelijkheid had. Bovendien verklaart u dat u thuis in Georgië een partijlidkaart van Labour heeft; tijdens uw gehoor verklaarde u dat u deze nog aan de Belgische asielinstanties zou bezorgen – tot op heden heeft het Commissariaat-generaal hieromtrent echter nog niets ontvangen. Hierover dient nog opgemerkt te worden dat u verklaart dat de Labour-lidkaarten het logo van de partij (i.e. een blauw paard) bevatten en dat daar soms ook de naam 'Georgian Labour Party' op staat. Gevraagd of er op uw eigen lidkaart enkel een paard stond of ook de naam van uw partij daarbij, verklaart u dat u het zich niet herinnert (CGVS p. 10). Dat u als jarenlang actief partijlid niet zou weten hoe uw lidkaart er precies uit ziet, is weinig geloofwaardig. Gecombineerd met bovenstaande opmerkingen en het feit dat u er niet in slaagt deze kaart voor te leggen, dient geconcludeerd dat er geen geloof kan gehecht worden aan het politiek profiel dat u zichzelf aanmeet. Bijgevolg dienen dus ook ernstige vraagtekens geplaatst te worden bij de problemen die u als gevolg daarvan zou meegemaakt hebben (i.e. uw talrijke arrestaties bij betogingen, de druk die u als waarnemerscoördinator zou ondervonden hebben vanwege de autoriteiten, de achtervolgingen en de dreigtelefoons, de slagen die u zou ondergaan hebben en het feit dat u door het parket beschuldigd werd van spionage voor Rusland).

Ten tweede dient gewezen te worden op een aantal opvallende elementen in uw verklaringen over de door u aangehaalde problemen.

Zo legt u incoherente verklaringen af over een aantal essentiële details uit uw asielrelaas. U verklaart dat u afgeluisterd en gevolgd werd op straat. Hoeveel keer dat gebeurde, kan u echter niet zeggen, net zo min als het feit of u werd gevolgd door een gewone burgerauto of door een politiewagen. U verklaart daarbij dat u niet kan zeggen wanneer ze begonnen met u af te luisteren of te achtervolgen (CGVS p. 12-13). Als u er daarop op gewezen wordt dat u eerder wel een moment genoemd had waarop dit begon, verklaart u 'dat was na 14 februari 2010 toen ik met mijn neef had gebeld, vanaf dan merkte ik dat ik afgeluisterd werd' (CGVS p. 12). Als u dan gezegd wordt dat u eerder had verklaard dat men u sinds 15 juni 2009 in de gaten hield ('mijn telefoon werd afgeluisterd. Ik voelde dat ik achtervolgd werd', CGVS p. 7), verklaart u 'het is uitgesloten dat ik dit gezegd heb. Men weet nooit wanneer men afgeluisterd wordt' (CGVS p. 12). Welnu, ten eerste is het weinig aannemelijk dat u niet kan aangeven hoeveel keer u werd afgeluisterd (hetgeen u immers kon opmaken uit een "echo" op de lijn) of achtervolgd en door welke auto dat gebeurde – deze feiten betekenden voor u nochtans daden van vervolging vanwege de autoriteiten van uw land. Ten tweede komt de geloofwaardigheid van deze feiten ernstig in het gedrang door uw incoherente verklaringen hieromtrent; u blijkt immers geen overtuigende verklaring te kunnen geven waarom u aanvankelijk zei dat u sinds 15 juni 2009 in de gaten werd gehouden, dan dat u niet weet vanaf wanneer dat was en uiteindelijk dat dat vanaf 14 februari 2010 was. Bovendien staat uw laatste verklaring dat men nooit weet wanneer men afgeluisterd wordt haaks op uw eerdere concrete verwijzingen in de tijd (i.e. 15.06.2009 & 14.02.2010) naar het moment vanaf hetwelke u in de gaten werd gehouden. Bijgevolg kan aan deze feiten geen geloof meer gehecht worden. Daarnaast verklaart u dat u op 24 april 2010 zwaar geslagen werd waardoor u tot 15 mei 2010 in het ziekenhuis lag en dat u op 20 mei 2010 werd opgeroepen door het parket waar u beschuldigd werd van spionage (CGVS p. 8-9). U verklaart dat uw partijgenoten in verband met uw situatie een

klacht ingediend hadden bij het parket in de periode tussen uw ontslag uit het ziekenhuis en uw oproeping op het parket (CGVS p. 9 & p. 14). Wie dat precies deed en wanneer dat gebeurde, weet u echter niet (CGVS p. 14). Dit is weinig geloofwaardig. Van een actief oppositielid dat zich voor de rest wel nog alle concrete momenten van zijn arrestaties en fysieke aanvallen tot op de dag herinnert en wie daarbij betrokken was, kan redelijkerwijs verwacht worden dat hij op de hoogte is van welke van zijn partijgenoten zijn situatie gingen aanklagen bij het parket en wanneer dat gebeurde. Dit is hier echter niet het geval. Zo wordt de geloofwaardigheid van ook deze feiten en de gevolgen ervan (i.c. de beschuldiging van het beraamd hebben van een staatsgreep in 2007 samen met T.G.(...)) verder uitgehouden.

Daarnaast verklaart u dat P.J.(...), secretaris van Labour, u kwam bezoeken toen u in het ziekenhuis lag en dat hij u vertelde dat hij alles wat u meegemaakt had aan de pers had verteld. Dat was de reden waarom u op 24 april 2010 in elkaar was geslagen door vier mannen (waarvan u er één herkende van bij uw gesprek in de administratiedienst van Nadzaladevi op 21 april 2010 waarbij u werd gezegd dat u de verkiezingsboycot moest opheffen) (CGVS p. 8-9). Gevraagd hoe precies hij dat aan de pers bekend gemaakt had, verklaart u dat hij dat waarschijnlijk aan journalisten had verteld, maar dat u persoonlijk niet weet op welke manier. Als u gevraagd wordt wat, van wat u meegemaakt had, hij precies bekend gemaakt had, verklaart u dat hij bekend had gemaakt dat de Nationale Beweging zijn opponenten probeerde om te kopen, maar of hij dat in concreto deed (nl. met precieze vermelding van personen, tijdstippen, locaties...), weet u niet. Als u daarop nogmaals gevraagd wordt of u weet aan welke journalisten, via welke kanalen, waar en wanneer J.(...) dat bekend had gemaakt, antwoordt u ontkennend (CGVS p. 13). Welnu, als J.(...) daadwerkelijk deze informatie over uw situatie had geopenbaard aan de pers, kan van u redelijkerwijze verwacht worden dat u hiervan beter op de hoogte bent en dat u weet wat hij precies bekend gemaakt had en hoe, waar, aan wie en wanneer hij dat deed. Dit is in casu allerm minst het geval. Bovendien, over uw verblijf van drie weken in het ziekenhuis verklaart u niet te weten of u daarvan enig attest of document kreeg ('ik herinner me dat niet. Waarschijnlijk heb ik iets gekregen', CGVS p. 14). Het is echter weinig aannemelijk dat u niet zeker zou weten of uw verblijf in het ziekenhuis gedocumenteerd werd en of u daar al dan niet een bewijs van kreeg – u lag er immers nadat u in elkaar geslagen werd door vier mannen op 24 april 2010, wat raakt aan de kern van uw asielrelaas. Gelet op deze elementen, wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen over Jibladze's openbaringen (en van het daarmee gepaard gaande bezoek van het Nationale Beweging-lid op 20 april 2010, gesprek op de administratie op 21 april 2010, slagen op 24 april 2010 en verblijf in het ziekenhuis tot 15 mei 2010) volledig teniet gedaan.

Verder verklaart u dat u ten onrechte beschuldigd werd van spionage (wat zoals hierboven aangetoond weinig geloofwaardig is). Als u gevraagd wordt of dat is uitgesproken in een officiële inbeschuldigingstelling sinds u vertrokken bent, verklaart u dat u dat niet weet en dat u denkt van niet. U verklaart dat u hiernaar niet geïnformeerd heeft. U verklaart bovendien dat het verdere verloop van de klacht die uw partijgenoten indienden (net zoals de spionagebeschuldiging reeds niet geloofwaardig bevonden), u niet meer interesseert (CGVS p. 14-15). Echter, van een asielzoeker met een gegronde vrees voor vervolging kan redelijkerwijs verwacht worden dat hij ernstige pogingen onderneemt om zich te vergewissen van het verdere verloop van zijn situatie; te meer als hij verklaart dat zijn kennis een klacht indienden tegen zijn situatie en dat hij ten onrechte zwaar beschuldigd wordt (i.c. spionage). Uit uw verklaringen blijkt dit echter niet het geval. Niet alleen getuigt dit van een grote mate van desinteresse in een aantal essentiële elementen van uw asielrelaas, het plaatst ook de geloofwaardigheid ervan verder op de helling.

Ten derde wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas bijkomend ondermijnd door uw verklaringen omtrent uw reisroute. U verklaart de grens tussen Georgië en Rusland illegaal te voet overgestoken te hebben. In Rusland (Vladikavkaz) werd er voor u een vals Russisch internationaal paspoort gemaakt op uw eigen naam. Met dit paspoort reisde u vanaf Moskou met een toeristenbus verder naar België. Over dit vals Russisch paspoort verklaart u te vermoeden dat er een visum in stond. U verklaart niet te weten hoe dat visum erin gekomen zou zijn en dat u het zelf nooit in handen hebt gehad. U verklaart dat men op het reisbureau zei dat het ging om een visum voor Brugge, maar wat het uiteindelijk geworden is, weet u niet. U verklaart niet te weten doorheen welke landen u gereden heeft of waar u de Europese Unie binnengekomen bent. U verklaart wel een douane gepasseerd te zijn, waarbij de groepsleider uw paspoort toonde, maar persoonlijk kreeg u nergens een identiteitscontrole of werden er u vragen gesteld (CGVS p. 4-6). Deze verklaringen zijn weinig geloofwaardig. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt immers dat er bij binnenkomst van Europa en de Schengenzone strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden

ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Het is dan ook niet geloofwaardig dat u niet precies weet van welk land het visum in uw paspoort was, dat u niet weet welke route de bus aflegde en dat u bij de douaneovergang geen persoonlijke identiteitscontrole kreeg. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u bewust mogelijk belangwekkende informatie en/of documenten achterhoudt voor de Belgische asielinstanties in verband met het moment, de wijze waarop en/of de redenen waarom u uit uw land vertrokken bent. Dit ondermijnt nogmaals de algemene geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, concludeert het Commissariaat-generaal dat er geen enkel geloof kan gehecht worden aan uw bewering als zou u door de autoriteiten van uw land vervolgd worden omwille van uw politiek profiel. Het document dat u neerlegt verandert niets aan deze beslissing: uw interne Georgische identiteitskaart bevat immers louter informatie over uw identiteit die hier niet betwist wordt.

U haalde aan dat u storingen in uw geheugen heeft wegens een hersenschudding die u tijdens een betoging in november 2007 opliep (CGVS p. 7). Ten eerste werd hierboven reeds omstandig aangetoond dat uw asielrelaas ongeloofwaardig is, waardoor ook geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaring als zou u geheugenproblemen hebben opgelopen tijdens een politieke betoging. Ten tweede mag er van iemand die stelt dat hij omwille van geheugenproblemen zijn vluchtrelaas niet zonder tegenstrijdigheden kan vertellen, verwacht worden dat hij zo snel mogelijk medische/psychologische hulp zou inroepen om zijn problemen te staven, hetgeen in casu niet het geval is. Deze beweringen inzake geheugenproblemen kunnen de beoordeling van de hierboven opgenoemde vaststellingen (o.a. het feit dat u incoherent bent over verschillende aspecten van uw asielrelaas en er tegenstrijdige verklaringen over aflegt, het feit dat u geen begin van bewijs heeft in verband met uw problemen en het feit dat uw verklaringen inzake de reisweg niet geloofwaardig zijn) geenszins wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op een schending van het artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) evenals een schending van de materiële motiveringsplicht of minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering.

Verzoeker haalt de vier elementen aan van de definitie van het begrip vluchteling, zoals omschreven in het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna: vluchtelingenverdrag). Vervolgens past verzoekster deze definitie toe op haar eigen relaas.

De Raad wijst er vooreerst op dat de motivering als geheel moet worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Gedr. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratoire opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle

elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

De Raad stelt vast dat verzoeker zijn vrees voor vervolging baseert op het feit dat hij actief was voor de politieke partij 'Labour Party' (hierna: LP) in zijn land van herkomst. Aangezien hij zijn vrees hierop baseert is de beoordeling van dit politieke activisme essentieel in de beoordeling van zijn aangehaalde asielrelaas. De Raad meent dat de kennis van een partij waarvan een verzoeker stelt actief lid te zijn in *concreto* getoetst moet worden, maar dat verzoeker in deze niet overtuigt.

De bestreden beslissing stelt over verzoekers politieke activiteiten het volgende:

"(...)De hierboven opgesomde inconsistenties in uw verklaringen zijn dermate treffend dat het Commissariaat-generaal gegronde reden heeft om te twifelen aan uw werkelijke politieke engagement. Immers, als u daadwerkelijk een actief lid van Labour zou geweest zijn, is het opvallend dat u niet weet vanaf wanneer precies u zich engageerde voor deze partij, voor welke concrete betogingen u mensen mobiliseerde en wanneer u uw voorzitter N.(...) laatst zag op één van uw talrijke vergaderingen met hem. Daarnaast is het bijzonder ongeloofwaardig dat u als actief Labour-lid zo slecht op de hoogte blijkt van het kiesresultaat van uw partij bij de laatste parlementsverkiezingen en dat u verklaart dat uw partij niet vertegenwoordigd is in dat parlement hoewel dit wel degelijk het geval is – u blijkt überhaupt niet te weten dat N.(...) zelf in het parlement zetelt, de man met wie u naar eigen zeggen heel vaak vergaderingen had. Ook kan van een partijlid dat verklaart actief betrokken te zijn bij zijn partij, redelijkerwijs verwacht worden dat hij in concreto weet waarom precies hij werd uitgekozen voor de belangrijke post als coördinator van de waarnemers in zijn district en dat hij gelijklopende verklaringen aflegt over zijn eigen waarnemerschap bij verkiezingen. Dit is in casu echter niet het geval. Op basis van deze elementen rijst het vermoeden dat u zich een meer uitgesproken politiek profiel wil aanmeten dan u in werkelijkheid had. Bovendien verklaart u dat u thuis in Georgië een partijlidkaart van Labour heeft; tijdens uw gehoor verklaarde u dat u deze nog aan de Belgische asielinstanties zou bezorgen – tot op heden heeft het Commissariaat-generaal hieromtrent echter nog niets ontvangen. Hierover dient nog opgemerkt te worden dat u verklaart dat de Labour-lidkaarten het logo van de partij (i.e. een blauw paard) bevatten en dat daar soms ook de naam 'Georgian Labour Party' op staat. Gevraagd of er op uw eigen lidkaart enkel een paard stond of ook de naam van uw partij daarbij,

verklaart u dat u het zich niet herinnert (CGVS p. 10). Dat u als jarenlang actief partijlid niet zou weten hoe uw lidkaart er precies uitziet, is weinig geloofwaardig. Gecombineerd met bovenstaande opmerkingen en het feit dat u er niet in slaagt deze kaart voor te leggen, dient geconcludeerd dat er geen geloof kan gehecht worden aan het politiek profiel dat u zichzelf aanmeet. Bijgevolg dienen dus ook ernstige vraagtekens geplaatst te worden bij de problemen die u als gevolg daarvan zou meegemaakt hebben (i.e. uw talrijke arrestaties bij betogingen, de druk die u als waarnemerscoördinator zou ondervonden hebben vanwege de autoriteiten, de achtervolgingen en de dreigtelefoons, de slagen die u zou ondergaan hebben en het feit dat u door het parket beschuldigd werd van spionage voor Rusland).(…)”.

De Raad is van mening dat dit voldoende elementen zijn om verzoekers politiek activisme als niet geloofwaardig te kunnen bestempelen. In het verzoekschrift poogt verzoeker weliswaar om deze motieven te weerleggen, maar hij slaagt hier niet in.

Verzoeker haalt stress aan tijdens het interview waardoor hij zich niet meer herinnert zou hebben sinds wanneer hij lid was van LP, maar de Raad wijst erop dat elk interview stress met zich meebrengt en feiten van vervolging kunnen tot stress leiden, maar de verzoekende partij toont niet aan dat dit het haar niet mogelijk maakte op effectieve wijze deel te nemen aan haar interview. Dit blijkt ook niet uit het gehoorverslag. De commissaris-generaal neemt zijn beslissing op grond van de feitelijke elementen die hem werden aangereikt door de asielzoeker. Van de verzoekende partij kan dan ook worden verwacht dat zij, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van hun asielaanvraag, de feiten die de aanleiding waren voor haar vlucht op een geloofwaardige en coherente manier zou kunnen weergeven aan de overheden, bevoegd om kennis te nemen van haar asielaanvraag, zodat op grond van dit relaas kan worden nagegaan of er in hoofde van de asielzoeker aanwijzingen bestaan om te besluiten tot het bestaan van een gevaar voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève en/of tot het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Waar verzoeker aanhaalt dat hij voor talrijke meetings mensen mobiliseerde, zodat hij zich niet kan herinneren voor welke hij concreet mobiliseerde, wijst de Raad erop dat verzoeker niet gevraagd werd om alle meetings op te sommen waar hij ooit mee te maken heeft gehad. Indien verzoeker weldegelijk voor talrijke manifestaties mobiliseerde, kan er van hem verwacht worden dat hij toch minstens enkele concrete voorbeelden kan geven, hetgeen *in casu* niet het geval is.

Verder meent de Raad dat verzoekers verklaring dat S.N.(…) op sommige vergaderingen aanwezig was en op andere niet, geen afdoende uitleg is voor het feit dat hij zich niet kan herinneren wanneer hij hem voor het laatst gezien heeft.

Betreffende het feit dat verzoeker niet wist dat Labour bij de laatste verkiezingen zes zetels in het parlement behaalde, waaronder één voor S.N.(…), kan verzoeker ook niet overtuigen door te stellen dat hij stress had tijdens het interview en dat hij ook niet weet waarom hij dit niet meer wist.

Met betrekking tot het feit dat verzoeker tot coördinator van de verkiezingswaarnemers benoemd zou zijn, wijst de Raad erop dat het inderdaad weinig aannemelijk is dat men iemand die zelf nooit verkiezingswaarnemer was, zou aanstellen voor deze functie. Het feit dat verzoeker geboren en getogen is in Gladni-Nadzaladevi en iedereen daar zou kennen overtuigt de Raad niet van het tegendeel. Overigens wijst de Raad op het volgende deel van de bestreden beslissing: “(...)Hieromtrent verklaart u bovendien dat u persoonlijk nooit waarnemer bent geweest bij enige verkiezingen (enkel coördinator van de waarnemers in 2010). Als u erop gewezen wordt dat u eerder op Dienst Vreemdelingenzaken had verklaard dat u tijdens de verkiezingen wel waarnemer was (CGVS vragenlijst dd. 1.03.2011 p. 3 vraag 3.3), blijft u bij uw standpunt dat u nooit waarnemer bent geweest (CGVS p. 11). Het louter ontkennen van uw eerdere uitspraken bij de Belgische asielinstanties vormt echter allerm minst een verhelderende verklaring voor deze opvallende tegenstrijdigheid over uw functie als waarnemer.(…)”. Verzoeker overtuigt dus geenszins over het feit dat hij coördinator van de waarnemers zou zijn geweest.

Tot slot wijst de Raad erop dat verzoeker door het aanhalen van de delen van het gehoor waarin hij de lidkaart van de LP beschrijft, niet de motieven van de bestreden beslissing hieromtrent weerlegt. Verzoeker stelt lid geweest te zijn sinds maart 2006, maar weet niet hoe zijn eigen lidkaart eruit zag en heeft deze lidkaart in tegenstelling tot zijn belofte ook niet voorgelegd (gehoor, p. 9) en dit doet afbreuk aan de aannemelijkheid van zijn politiek profiel.

Uit al het voorgaande blijkt dat verzoeker zijn politiek profiel niet aannemelijk heeft kunnen maken. Aangezien verzoekers vrees voor vervolging gebaseerd is op zijn activiteiten en lidmaatschap van LP, kan er aldus geen geloof gehecht worden aan de door hem aangehaalde vrees voor vervolging. Aangezien de andere argumenten die verzoeker aan haalt in zijn verzoekschrift allemaal een gevolg zijn van de aangehaalde politieke activiteiten van verzoeker, kan er ook hieraan geen geloof gehecht worden.

De bestreden beslissing stelt: *“U haalde aan dat u storingen in uw geheugen heeft wegens een hersenschudding die u tijdens een betoging in november 2007 opliep (CGVS p. 7). Ten eerste werd hierboven reeds omstandig aangetoond dat uw asielrelaas ongeloofwaardig is, waardoor ook geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaring als zou u geheugenproblemen hebben opgelopen tijdens een politieke betoging. Ten tweede mag er van iemand die stelt dat hij omwille van geheugenproblemen zijn vluchtrelaas niet zonder tegenstrijdigheden kan vertellen, verwacht worden dat hij zo snel mogelijk medische/psychologische hulp zou inroepen om zijn problemen te staven, hetgeen in casu niet het geval is. Deze beweringen inzake geheugenproblemen kunnen de beoordeling van de hierboven opgenoemde vaststellingen (o.a. het feit dat u incoherent bent over verschillende aspecten van uw asielrelaas en er tegenstrijdige verklaringen over aflegt, het feit dat u geen begin van bewijs heeft in verband met uw problemen en het feit dat uw verklaringen inzake de reisweg niet geloofwaardig zijn) geenszins wijzigen.”*

De verwijzing naar de hierboven aangehaalde hersenschudding die verzoeker tijdens een betoging in november 2007 opgelopen zou hebben is hiervan geen weerlegging. De Raad schaart zich achter dit motief.

Het middel is niet gegrond.

2.2. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/4 c) van de vreemdelingenwet, de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (subsidiare bescherming) (hierna: kwalificatierichtlijn), evenals de schending van de materiële motiveringsplicht en minstens de mogelijkheid tot het toetsen van de materiële motivering.

Verzoeker wijst erop dat vanaf 10 oktober 2006 bij een asielaanvraag eveneens onderzocht dient te worden of de aanvrager recht heeft op het statuut van subsidiare bescherming en stelt dat er geen twijfel is aan het feit dat hij uit Georgië afkomstig is. Vervolgens stelt verzoeker dat uit onafhankelijke informatiebronnen blijkt dat zowel de politieke oppositie als de gewone burgers lijden onder het repressief beleid van de huidige regerende partij in verzoekers land van herkomst. Verzoeker citeert hierbij uit enkele rapporten over zijn land van herkomst.

Voor de toepassing van artikel 48/4 §2 c) dient verzoeker aan te tonen dat er in zijn land van herkomst sprake is van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict en verzoeker slaagt hier geenszins in.

De loutere verwijzing naar en neerlegging van rapporten van algemene aard over de toestand van het land van herkomst zonder een concreet verband aan te tonen met hun individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 januari 2007, nr.167.854), bewijst persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat in zijne hoofde een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiare bescherming bestaat niet. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en de verzoekende partij blijft hier in gebreke.

De verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Uit de informatie voorgelegd door verzoeker blijkt niet dat er een situatie is die een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict is. Er is actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, dat de omzetting beoogt van artikel 15, sub c, van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende beschermingen, zoals overwogen door het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen (HvJ) in zijn arrest van 17 februari 2009 (HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, overweging 43, <http://curia.europa.eu>).

De verzoekende partij heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen

aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig november tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS